

Ria van Adrichem

Onverwachte ontmoeting

Leef mee met de klas van Kamila

UITGEVERIJ
COUTINHO

Inhoud

Even voorstellen	6
Een ongeluk en een plan	9
Muizen en lege hokken	31
Dromen en een lastige situatie	51
Samen eten en een onverwachte gebeurtenis	71
Geluk en samen aan het werk	85
Besparen en een bijzondere dag	102
Een speciale verjaardag en een boottochtje	112
Klussen op de kinderboerderij	127
Over de auteur	144

Even voorstellen

De personages in dit boek zijn afkomstig uit *KlasNL*.
De verhalen in *Onverwachte ontmoeting* zijn geschreven door Ria van Adrichem. Je kunt de verhalen bij *KlasNL* lezen, maar je kunt het boek ook apart lezen.

Randy is 54 en komt uit Ghana.
Hij werkt in een fabriek waar ze met rubber werken. Hij houdt van dansen en muziek.

Kamila is 24 en komt uit Cuba.
Ze komt uit een groot gezin, maar in Nederland woont ze alleen op een kamer. Ze heeft nog geen werk. Wel loopt ze zo nu en dan stage.

Rina komt uit Kroatië en is 45 jaar. Ze is blij met haar werk in een lunchroom. Dat is beter dan schoonmaken. Ze houdt van koken en organiseren.

Rina

Suchin

Suchin is 43 jaar en komt uit Thailand. Sinds kort werkt ze in een kledingwinkel. Samen met haar man Frits zorgt ze voor haar schoonmoeder en Tommie, de hond.

Zara is 41 jaar en komt uit Syrië. Samen met haar man Anwar heeft ze drie kinderen: Adnan, Dawud en Hiba. Zara zorgt voor het huishouden. Ze houdt van sporten en lezen.

Zara

Tomek

Tomek komt uit Polen. Hij werkt in de bouw. Hij is sportief en handig en wil alles doen voor zijn vrouw Kasia.

Aram is 35 jaar en komt uit Iran. Hij is getrouwd met Willem en werkt in een garage.

Aram

Farad

Farad is 31 jaar en komt uit Syrië. Hij werkt in een kapsalon.

Een ongeluk en een plan

Wat een schrik

Randy gaat naar buiten. Hij draait de deur op slot. Als hij de straat oversteekt, ziet hij zijn spiegelbeeld in een winkelruit. Hij kijkt kritisch naar zichzelf, ook in andere ruiten. Hij vindt zelf dat hij er goed uitziet, maar wat vinden anderen ervan? En de vrouw met wie hij heeft afgesproken: wat zal zij van hem denken?

Randy gaat naar een afspraakje. Zijn vorige relatie is bijna een jaar geleden uitgegaan. Hij is het zat om altijd alleen thuis te komen. Hij heeft dan niemand om mee te praten en om leuke dingen mee te doen. Randy houdt van muziek en van dansen, maar alleen is dat niet zo leuk. Op een datingapp zag hij een foto van een vrouw met donkere krullen en een bril met een rood montuur. Ze lachte. De lichtjes in haar ogen schitterden. Wow. Een breed lachende mond met witte tanden. Een spleetje tussen de voortanden, maar ook dat paste bij haar. Hij vond haar meteen leuk en stuurde haar een berichtje. Nu gaat hij naar hun eerste afspraak.

Randy heeft gedoucht en zich geschoren. Hij heeft zijn kleren zorgvuldig uitgekozen. Een donkerblauwe spijkerbroek en een felblauw shirt. Die kleur staat hem

goed. Hij loopt met opgeheven hoofd. Het komt vast goed met deze vrouw. Hij is bijna bij het plein. Ze hebben afgesproken in de stad, op een terras.

Randy zingt zachtjes in zichzelf. Hij slaat de hoek om en wil oversteken. Plotseling komt er een bakfiets aan. Twee kinderen zitten in de bak en een man fietst erachter. Hij rijdt bijna over Randy's tenen. 'Pas op!', roept de man naar Randy.

Randy doet snel een stap achteruit. Hij kijkt de bakfiets na. Die man fietst als een gek. Hij haalt iedereen in.

Randy schrikt. Hij ziet hoe de man een vrouw op een fiets inhaalt. Hij belt hard. De vrouw schrikt en maakt een slinger met haar stuur.

De man remt, maar kan de vrouw niet ontwijken. De bakfiets raakt haar voorwiel. De vrouw valt op straat en blijft liggen. De bakfiets stopt een eindje verder. De man kijkt om. De twee kinderen huilen van de schrik.

Randy rent naar de vrouw toe. Ze ligt met haar ogen dicht op straat. Hij knielt bij haar neer. Al gauw staan er veel mensen om hen heen. Randy strijkt het haar uit het gezicht van de vrouw. Hij schrikt. De vrouw is Kamila, uit zijn groep.

'Hoor je me, Kamila?', vraagt hij. Hij pakt haar hand en knijpt er zachtjes in. Hij hoort een sirene. Iemand heeft 112 gebeld.

Even later stopt een politieauto. Twee agenten stappen uit. Een man en een vrouw. De agenten duwen de nieuwsgierige mensen weg. Ze spannen een rood-wit lint om de plaats van het ongeval. De man bukt naar Kamila. 'Kunt u ons horen?', vraagt hij. Langzaam opent Kamila haar ogen.

'Waar ben ik?', vraagt ze. Ze wil overeind komen, maar de agent houdt haar tegen. 'Blijf maar liggen. U bent met de fiets gevallen. U hebt een wond aan uw hoofd. U bent met uw hoofd op straat gekomen.'

Kamila legt haar hoofd weer neer en sluit haar ogen. Randy kijkt bezorgd naar haar.

‘Bent u haar man?’, vraagt de agent.

‘Nee, maar ik ken haar wel.’

‘Weet u waar ze woont? Kent u haar familie? Is er iemand die we kunnen bellen?’

‘Ze woont alleen. Ik weet niet wie we moeten bellen.’

De agenten overleggen met elkaar. ‘Mevrouw, we bellen een ambulance. U bent even bewusteloos geweest. Het lijkt ons beter dat ze u onderzoeken in het ziekenhuis.’

De agent belt de ambulance. Even later komt die eraan.

De broeders stappen uit en pakken een brancard.

Kamila opent haar ogen en kijkt Randy smekend aan.

‘Ga je met me mee? Ik begrijp niet goed wat er is gebeurd. Ik wil niet alleen zijn.’

Randy kijkt naar haar bleke gezicht. Wat moet hij doen?

Hij heeft een afspraak met Veronica. Misschien wacht ze al. Maar dan moet hij Kamila alleen laten. Hij zucht en zegt: ‘Natuurlijk ga ik met je mee. Ik laat je niet alleen.’

Dankbaar sluit Kamila haar ogen weer.

Randy stuurt een appje naar Veronica. Hopelijk gelooft ze hem. En kunnen ze een nieuwe afspraak maken.

Een redder in nood

Randy kijkt voor de tiende keer op zijn telefoon. Veronica heeft zijn bericht gelezen, maar niet gereageerd. Zal hij proberen haar te bellen? Hij twijfelt. Wel doen? Niet doen? Hij kijkt op de klok. Bijna zeven uur.

Hij zit in de gang van het ziekenhuis en wacht op nieuws over Kamila. De minuten kruipen voorbij. Toch maar bellen? Ja, hij moet weten of ze hem nog wil zien. Hij belt het nummer. Meteen hoort hij de voicemail. Zou Veronica hem niet geloven? En zou ze niets meer met hem te maken willen hebben? Sombler staart hij voor zich uit.

De gang is leeg. Een halfuur geleden kwamen er veel mensen binnen. Die kwamen allemaal iemand bezoeken. Nu zit iedereen aan het bed van een geliefde, een familielid, een vriend of vriendin.

Eindelijk, daar komt een verpleegkundige. 'Fijn dat u er nog bent,' zegt ze. 'Uw vriendin ligt op zaal. Kamer 308. Dat is op de derde verdieping. U mag naar haar toe.' Ze wijst Randy waar de trap en de lift zijn.

Met twee treden tegelijk gaat Randy de trap op. Rechtsaf de gang in, heeft de verpleegkundige gezegd. Hij ziet een bordje naast een deur: 324. Aan de andere kant van de gang is nummer 323. Randy loopt de gang in.

Van veel kamers staan de deuren open. Randy ziet mensen in bed en mensen die bij het bed zitten. In de vensterbanken staan vazen met bloemen. Elke kamer heeft vier bedden.

Daar is nummer 308. Voorzichtig duwt hij de deur wat verder open. Is Kamila hier? In het eerste bed ligt een oudere dame en bij het raam ook. Randy stapt de kamer in. Is hij wel op de goede kamer? Dan ziet hij Kamila in

het bed achter de deur. Hij loopt naar haar toe. 'Kamila?', zegt hij vragend. Voorzichtig raakt hij haar hand aan. Kamila doet haar ogen open en kijkt hem aan. Op haar voorhoofd heeft ze een grote pleister. 'Hé Randy, je bent er nog. Wat lief van je.' Haar stem klinkt zwak. 'Hoe is het met je? Wat zei de dokter?', vraagt Randy. Zijn telefoon trilt in zijn zak. Net als het niet uitkomt, komt er een bericht binnen. Hopelijk is het een bericht van Veronica. Helaas moet dat toch even wachten.

Kamila voelt aan haar hoofd. 'Ik heb een hersenschudding. Daarom moet ik deze nacht in het ziekenhuis blijven.' Haar stem trilt. 'En ik mag pas naar huis als er iemand voor me kan zorgen. Want ik moet zeker een week rust houden. Maar ik ken hier bijna niemand. Ik heb wel een paar vrienden, maar die werken allemaal. En de buurvrouw. Maar zij werkt ook heel veel. Ik zie haar bijna nooit.' Haar ogen vullen zich met tranen. 'Ik kan hier toch niet blijven? En ik heb ook niets bij me. Geen tandenborstel, geen nachthemd.' Wanhopig kijkt ze Randy aan. 'Niet huilen,' zegt hij verlegen. 'Ik kan wel even naar je huis toe gaan en wat spullen ophalen.' 'Echt? Wil je dat doen? Dat zou echt heel fijn zijn. Ik voel me zo vies.' 'Zeg maar wat je nodig hebt en waar ik dat kan vinden.'